

prima instanță: Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău
Judecătorul: I. Dutca
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: M. Guzun, N. Simciuc, I. Cotruță

Î N C H E I E R E

20 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „TERMOELECTRICA”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Bogușevschi Iulia împotriva Societății pe Acțiuni „TERMOELECTRICA”, cu privire la anularea ordinului de concediere, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu, încasarea compensației bănești în locul repunerii în funcție, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „TERMOELECTRICA” și s-a menținut hotărârea Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 20 iulie 2016,

c o n s t a t ă :

La 31 martie 2016, Bogușevschi Iulia a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe Acțiuni „TERMOELECTRICA”, cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea în funcția deținută anterior, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 28 iulie 2008, a fost angajată la Societatea pe Acțiuni „Termocom” în funcția de specialist în problemele promovării imaginii în Secția Imagine și Comunicare, iar, la 13 octombrie 2009, a fost transferată în funcția de șef interimar al Serviciului Imagine și Relații cu Mass-media. Ulterior, la 8 decembrie 2009, angajatorul a mutat-o în funcția de șef al Serviciului Imagine și Relații cu Mass-media, care a fost deținută de aceasta până la 12 ianuarie 2016. Activitatea descrisă este probată prin înscrisurile din carnetul de muncă.

Bogușevschi Iulia a relevat că, la 12 ianuarie 2016, prin ordinul nr. 3p/02 a fost concediată din funcția deținută, în legătură cu reducerea numărului și a statelor de personal, conform art.86 alin.(1), lit. c) din Codul muncii.

În opinia reclamantei, ordinul de concediere este unul ilegal. Astfel, prin ordinul nr. 53 din 23 septembrie 2015 „Cu privire la reducerea numărului și a statelor de personal ale unității” a fost stabilită reducerea numărului și statelor de personal conform Anexei nr.3 al ordinului, inclusiv funcția de Șef Secția Relații cu Mass-media. Mai mult, s-a arătat că ordinul menționat nu i-a fost adus la cunoștință, deși în calitate de conducător al subdiviziunii urma să-i fie comunicat conținutul acestuia sub semnătură. Totodată, nu a fost informată de existența niciunui ordin cu privire la lichidarea Secției relații cu Mass-media.

Reclamanta a invocat că, în noua organigramă, subdiviziunea în care a activat se regăsește cu o altă denumire „Serviciul Comunicare și Relații cu Publicul”, având același scop, obligațiuni funcționale și domeniu de activitate cu precedenta secție. La fel, aceasta a susținut că specialistul în relații publice și traducătorul, care s-au aflat în subordinea sa, Secția Relații cu Mass-media, și-au păstrat locurile de muncă, exercitând aceleași funcții ca și anterior, fiind transferați în mod automat în Serviciul Comunicare și Relații cu Publicul. Împrejurarea relatată confirmă că funcția de conducător al subdiviziunii nu a fost lichidată, însă s-a operat doar o schimbare de denumire a funcției, iar, în rest obligațiile funcționale de bază au rămas aceleași.

În aceste circumstanțe, Bogușevschi Iulia a considerat că reducerea de state de personal a fost creată artificial, cu intenția angajatorului de a o concedia.

Mai mult, reclamanta a precizat că, până la preavizare, prin ordinul nr.44 din 10 septembrie 2015, cu privire la aprobarea Statelor de personal ale S.A. „TERMOELECTRICA” se instituie Serviciul Comunicare și Relații cu Publicul, în care sunt transferate unitățile care au activat în Secția Relații cu Mass-media (specialist în relații publice, traducător), cu excepția funcției sale, fapt ce denotă ilegalitatea și atitudinea rău-intenționată a administrației față de ea personal. Deși funcția sa a fost lichidată, aceasta a fost prevăzută în statele de personal, și anume, șef de serviciu.

Prin urmare, conform ordinului nr.56 din 28 septembrie 2015, a fost preavizată la 19 octombrie 2015 despre concediere, peste 2 luni, iar până atunci reclamanta a exercitat atribuțiile de funcție, aflându-se în concediu de boală în perioada de 2 octombrie – 16 octombrie 2015. Totuși, cu o dată anterioară, la 25 septembrie 2015, a fost angajat noul șef al Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul, care din aceeași zi s-a aflat în concediu din cont propriu până la 5 octombrie 2015. În mod corespunzător, aceleași atribuții au fost exercitate atât de reclamantă, cât și de noul șef. Din aceste raționamente, s-a indicat că preavizarea salariații despre o reducere de personal inexistentă la moment este una ilegală.

În continuare, Bogușevschi Iulia a pretins că, în caz de reducere de personal, angajatorul trebuia să ia în considerare dreptul preferențial ale salariaților, întrucât aceasta deține cea mai mare vechime de muncă în subdiviziune, fiind decernată cu două diplome de onoare acordate de administrație pentru muncă prodigioasă și rezultate deosebite. Cu toate acestea, nu i-a fost propusă funcția de șef al Serviciul Comunicare și Relații cu Publicul, care a fost ocupată fără desfășurarea unui concurs. În esență, s-a arătat că i-a fost îngrădit dreptul de a fi menținută în această funcție.

Totuși reclamanta a relatat că, la 19 octombrie 2015, angajatorul i-a propus funcția de șef-adjunct al Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul. Însă, la acel moment era afectată de situația de presiune psihologică din partea administrației, dar nici nu a fost informată despre obligațiunile, responsabilitățile funcției și nici despre nivelul de retribuire a muncii. Sub influența acestor factori a refuzat funcția propusă.

Ulterior, la 15 decembrie 2015, ținând cont de situația social economică din țară și de pe piața muncii, reclamanta a subliniat că a depus o cerere de transfer în funcția de șef adjunct al Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul, care a fost coordonată cu directorul comercial și șeful Serviciului Resurse Umane. Însă din motive necunoscute, cererea a fost plasată într-o mapă, fără înregistrare, iar în câteva zile i-a fost comunicat că cererea a rămas pe masa directorului general și că nu va fi semnată.

În consecință, după revenirea sa din concediul medical, la 12 ianuarie 2016, șeful Serviciului Resurse Umane a informat-o verbal că funcția de șef - adjunct al Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul este vacantă. Totuși, la insistențele sale, acesta a refuzat să-i prezinte lista funcțiilor vacante fără o cerere în scris. Din raționamentele respective, în aceeași zi, a scris o notă, prin care a adus la cunoștință conducerii că și-a revocat semnătura din 19 octombrie 2015 și acceptă funcția propusă anterior. Cererea dată a înregistrat-o în aceeași zi.

Bogușevschi Iulia a menționat că, la 29 ianuarie 2016, a primit răspuns, în care administrația își exprimă refuzul de a admite cererea acesteia, motivând că o astfel de procedură nu este prevăzută de art. 88 din Codul muncii. Mai mult, i-a fost comunicat că, în noile state de personal pentru 2016, nu se va regăsi funcția de șef - adjunct al Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul.

Prin urmare, reclamanta a opinat că angajatorul nu a respectat întocmai prevederile art.88 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, deoarece atât timp cât funcția inițial propusă a fost vacantă pe perioada preavizării inclusiv și în ziua concedierii, ultimul era obligat să accepte transferul ei în funcția vacantă. De altfel, la 12 ianuarie 2016, ora 16.55, a fost invitată să semneze ordinul privind desfacerea contractului individul de muncă.

În plus, salariată a invocat că a solicitat o copie a ordinului contestat, dar a primit refuz, comunicându-i-se că în acest caz iarăși trebuie să depună prin intermediul Serviciului Administrativ o cerere pe numele directorului general. La data concedierii, i-a fost restituit doar carnetul de muncă, însă nu i-a fost transferată nici una dintre plățile, care i se cuvin, inclusiv compensația pentru concediul de odihnă neutilizat și indemnizația de eliberare din serviciu prevăzută de art.186 alin.(1) lit. a) din Codul muncii. Totuși aceste plăți au fost transferate la 11 februarie 2016.

Cu privire la prejudiciul moral cauzat, reclamanta a susținut că acțiunile angajatorului i-au cauzat suferințe enorme, fiind într-o stare profundă și continuă de stres, fapt confirmat prin buletinele de concediu medical. La fel, până și după preavizare, a fost intimidată de noua conducere, care a inițiat unele persecutări, acțiuni de intimidare și i s-au transmis diverse mesaje din partea noii administrații, precum că nu va lucra mult timp în întreprindere. Iar, din motivele expuse, i-au fost cauzate suferințe morale și psihice. Totodată, s-a arătat că, în momentul de față,

urmează mai multe tratamente și este la evidența neurologului, fiind prejudiciată și onoarea și demnitatea sa profesională în fața colectivului.

Bogușevschi Iulia a solicitat anularea ordinului de concediere nr. 3p/02 din 12 ianuarie 2016, restabilirea în funcția deținută anterior, șef al Secției Relații cu Mass – Media, dar și încasarea din contul pârâtului a plăților salariale pentru lipsa forțată de la serviciu.

De asemenea, reclamanta a cerut repararea prejudiciului moral pentru concedierea ilegală din funcție în cuantum de 50 000 lei (vol. I, f. d. 7).

În baza înscrisurilor prezentate de S.A. „TERMOELECTRICA”, la 11 iulie 2017, reclamanta a prezentat o ultimă cerere de concretizare a pretențiilor sale inițiale, specificând că, în schimbul restabilirii la serviciu, solicită încasarea din contul pârâtului a unei compensații suplimentare în cuantum de 56 750, 95 lei, ceea ce constituie 5 salarii minime (vol. I, f. d. 118).

În plus, Bogușevschi Iulia a cerut încasarea din contul S.A. „TERMOELECTRICA” a plăților salariale pentru lipsa forțată de la serviciu în cuantum de 68 101, 04 lei, pentru perioada 13 ianuarie 2016 – 11 iulie 2016, dar și compensarea cheltuielilor judiciare în cuantum de 5 000 lei (vol. I, f. d. 31, 118).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul S.A. „TERMOELECTRICA” a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca tardivă, nefondată și neîntemeiată (vol. I., f. d. 32 – 33).

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 20 iulie 2016, s-a admis parțial acțiunea, fiind anulat ordinul, emis de S.A. „TERMOELECTRICA”. Nr. 3p/02 din 12 ianuarie 2016, privind concedierea Iuliei Bogușevschi în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii (vol. I, f. d. 135 – 136, 158 – 170).

Astfel, s-a încasat compensația suplimentară în locul restabilirii la lucru de la S.A. „TERMOELECTRICA” în beneficiul Bogușevschi Iulia în mărime de 56 750, 95 lei, dar și salariul pentru absența forțată de la muncă, pentru perioada 12 ianuarie 2016 – 20 iulie 2016, cu calcularea și reținerea sumelor obligatorii la bugetul public și bugetul asigurărilor sociale, în mărime de 71 127, 78 lei.

În aceeași ordine de idei, instanța de judecată a statuat repararea prejudiciului moral în cuantum de 15 000 lei și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică în valoare de 5 000 lei. În rest, s-a respins cerința reclamantei cu privire la repararea prejudiciului moral în cuantum de 35 000 lei ca fiind neîntemeiată.

Subsecvent, s-a decis încasarea de la S.A. „TERMOELECTRICA” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 4 086, 36 lei.

Împotriva acestui act de dispoziție, Societatea pe Acțiuni „TERMOELECTRICA” a declarat apel în termenul legal (vol. I, f. d. 231). În apărare, Bogușevschi Iulia a formulat o referință, solicitând respingerea cererii acestuia (vol. I, f. d. 218 - 220).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 13 iunie 2017, a respins apelul declarat de S.A. „TERMOELECTRICA” și a menținut hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 20 iulie 2016. Totodată, s-a încasat de la S.A. „TERMOELECTRICA” în folosul Bogușevschi Iulia cheltuielile pentru asistență juridică în instanța de apel în valoare de 3 000 de lei (vol. I, f. d. 227 – 238).

La deliberarea acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de Bogușevschi Iulia în cererea de chemare în judecată, dar și stabilită de Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău în hotărârea sa.

Prin urmare, Colegiul judiciar a reținut că, potrivit fișei de post a șefului Secției relații cu Mass - media și fișei de post a șefului Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul, ambele funcții au același domeniu de activitate și aceleași obligațiuni, având doar denumiri diferite (vol. I, f. d.76 - 85, 86 – 94, 233). În mod corespunzător, s-a determinat că S.A. „TERMOELECTRICA”, prin ordinul nr.53 din 23 septembrie 2015, a dispus reducerea numărului și a statelor de personal, în special, funcția deținută de Bogușevschi Iulia, iar la 25 septembrie 2015, a angajat o altă persoană în funcția de șef al Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul, creând o reducere artificială a funcției ocupate de intimată.

Din aceste raționamente, instanța de apel a considerat că prima instanța a conchis întemeiat că administrația S.A. „TERMOELECTRICA” a încălcat prevederile art. 88 alin. (3) din Codul muncii.

În plus, Colegiul de control judiciar a stabilit că, la 25 septembrie 2015, S.A. „TERMOELECTRICA” a angajat o altă persoană în funcția de șef al Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul, care era similară cu funcția de șef al Secției relații cu Mass – media, din afara întreprinderii, deși știa cu certitudine despre dreptul preferențial prevăzut la art. 183 din Codul muncii. Astfel, angajatorul trebuia să propună salariatei acest post de lucru în cadrul întreprinderii și numai în cazul refuzului acesteia să angajeze o altă persoană (vol. I, f. d. 234 – 235).

Cu privire la repararea prejudiciului moral, instanța de apel a susținut poziția instanței de fond referitoare la valoarea prejudiciului pretins în mărime de 50 000 lei, care este unul excesiv, iar suma de 15 000 lei este una reală și echitabilă, ceea ce corespunde aproximativ mărimii unui salariu mediu lunar al salariatei Bogușevschi Iulia (vol. I, f. d. 237).

Pentru a soluționa această pricină, instanța de apel a aplicat articolele 86 alin. (1) lit. c), 88 alin. (1) – (3), 89 alin. (1) și (2), 90 alin. (1) - (4), 183, 329 alin. (1) – (2), 330 alin. (1) lit. b) din Codul muncii.

La 20 iulie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 13 iunie 2017 (vol. I, f. d. 239).

La 22 septembrie 2017, S.A. „TERMOELECTRICA” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 iunie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 20 iulie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești au interpretat eronat articolul 88 alin. (3) din Codul muncii și nu au aplicat dispozițiile articolului 88 alin. (1) din Codul muncii. Astfel, s-a indicat că, la 10 septembrie 2015, a fost fondat Serviciul Comunicare și Relații cu Publicul, și respectiv, funcția de șef al acestui serviciu. În mod corespunzător, funcția nominalizată a fost fondată anterior reducerii funcției deținute de intimată. Prin urmare, postul de lucru al intimatei a fost exclus prin ordinul nr. 53 din 23 septembrie 2015, din care cauză articolul 88 alin. (3) din Codul muncii nu este aplicabil prezentei speței, de vreme ce această normă instituie interdicții doar pentru

viitor. Mai mult, refuzul dublu al intimății de a accepta una din funcțiile vacante este imputabil exclusiv acesteia și inopozabil angajatorului, fiind respectat întocmai articolul 88 alin. (1) din legea citată.

La fel, S.A. „TERMOELECTRICA” a reiterat că funcțiile de șefi a celor două secții nu sunt identice, iar pretinsa „reducere artificială” a locului de muncă deținut de intimată este o concluzie eronată, ce se combate prin materialul probatoriu administrat la dosar.

Recurentul a invocat că articolul 183 alin. (1) din Codul muncii este inaplicabil raportului dedus judecării, deoarece s-a propus intimății ocuparea unei alte funcții în noua structură, fără modificarea plăților salariale ale intimății. Însă Bogușevschi Iulia nu a acceptat oferta, iar concluziile instanțelor ierarhic inferioare referitoare la faptul că aceasta urma să ocupe funcția de șef al Serviciului Comunicare și Relații cu Publicul este lipsită de fond, temeinicie și legalitate.

Totodată, recurentul a susținut că instanțele judecătorești au interpretat eronat art. 88 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, deoarece intimata a refuzat de două ori o nouă funcție în cadrul întreprinderii. În acest sens, instanțele de judecată nu au acordat o apreciere multiaspectuală și obiectivă materialului probatoriu prezent la dosar.

La 22 noiembrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs intimății Bogușevschi Iulia, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 77).

La 18 decembrie 2017, intimata a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil.

Examinând admisibilitatea recursului, conform articolului 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Societatea pe Acțiuni „TERMOELECTRICA” este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Ordinul S.A. „Termoelectrica” nr. 14 – d din 20 septembrie 2017 dovedește faptul că directorul tehnic, Razlovan Iurie, a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele S.A. „Termoelectrica”, care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (vol. II, f. d. 31) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost depusă repetată și nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 13 iunie 2017 a fost expediată în adresa părților la 20 iulie 2017 (vol. I, f. d 239), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia de către participanții la proces. De fapt, deși recurentul a invocat că a primit copia de pe decizie la 26 iulie 2017, nu a reușit să probeze primirea corespondenței la această dată. La fel, potrivit plicului prezentat de ultimul, se confirmă că scrisoarea, care conținea actul contestat, a ieșit din biroul (oficiul) poștal la 25 iulie 2017 (vol. II, f. d. 99). Totuși, în lipsa unor înscrisuri pertinente, instanța de recurs nu poate constata cu precizie momentul, când a fost comunicată hotărârea motivată.

Astfel, în atare situație și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces la justiție, dar având în vedere data expedierii deciziei contestate (25 iulie 2017), instanța de judecată constată că recursul declarat de S.A. „TERMOELECTRICA” la 22 septembrie 2017 este depus în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recurs la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Ab initio, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 parag. (1) din Convenție, în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat (a se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia, Marc Brauer v. Germania*, 1

septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bune-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Benjamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă normele de drept invocate de recurent în motivarea cererii de recurs sunt incidente la soluționarea fondului cauzei, inclusiv dacă argumentele acestuia, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia.

În speță, instanța observă că, în susținerea poziției sale, recurentul S.A. „TERMOELECTRICA” a indicat art. 432 alin. (2) lit. a), și c) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, de art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 13 iunie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 86 alin. (1) lit. c), 88 alin. (1) – (3), 89 alin. (1) și (2), 90 alin. (1) - (4), 183, 329 alin. (1) – (2), 330 alin. (1) lit. b) din Codul muncii.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra căroră instanța de apel deja s-a pronunțat, *in special*, s-a efectuat o verificare judecătorească atentă a procedurii de concediere a intimatei Bogușevschi Iulia, în legătură cu reducerea numărului și a statelor de personal al unității.

În plus, instanța de recurs subliniază că instanța de apel și-a motivat amplu decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea decizia de inadmisibilitate în cauza *Fundația pentru Copii Speranța v. Republica Moldova*, 17 octombrie 2017). *De facto*, recurentul nu a reușit să demonstreze că instanța de apel

a interpretat eronat articolul 88 alin. (3) din Codul muncii, care a avut un impact decisiv asupra soluției luate în cauza civilă respectivă.

În subsidiar, instanța observă că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, ibidem, parag. 28).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile indicate de S.A. „TERMOELECTRICA” nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecății nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (a se vedea, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, ibidem, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni

„TERMOELECTRICA” nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „TERMOELECTRICA”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală